

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krona, za četrt leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celju.

Slovensko čebelarstvo društvo za Spodnje Štajarsko.

Zelo težko smo pogrešali čebelarji svojega društva, tembolj, ker se že na vse mogoče načine skuša zboljšati stanje kmetu, kateremu je čebeloreja tako važen faktor.

Lani se je vendar sprožila ta misel; osnoval se je pod predsedstvom velezaslužnega gospoda Zelenika, vpok. profesorja in posestnika v Vintrovcih, pripravljalni odbor. — Da se je ta misel sprožila najprej v Ptuj, oziroma v Slov. goricah, je sklepati, da je v njegovi bližini in daljni okolici čebeloreja najbolj razvita, kar je tudi istina; saj ne najdemo pri nas drugega kraja, kjer bi preprost kmet čebelaril z najnovejšimi, edino plodonosnimi panji, kakor ravno tam. (Št. Andraž v Slov. goricah). Stvar pa se je zavlekla, ker vlada ni utegnila takoj potrditi pravil, tako da je bil prvi občni zbor sklican mesto o Božiču, kakor je bilo nameravano, šele o Veliki noči. V torek, dne 5. aprila t. l. zbrali smo se v Ptuj, da se združimo in vkup zasledujemo svoje, še bolj pa interese onih, ki nočejo uvideti, kakega pomena je čebeloreja zanje.

Prvega občnega zbora, h kateremu je prijavilo 54 čebelarjev svoj pristop, se je udeležilo okolu 40 članov, kar pomeni za naše razmere veliko. — Zastopani so bili, kakor pri društvu sploh, vsi sloji; najbolj učitelji. Čast jim! V njihovih rokah leži vsa bodočnost novega društva in čebelarstva. Z veseljem pa smo pozdravljali med navzočimi tudi č. gg. duhovnike, enega odvetnika in lepo število kmetov. To je jasen dokaz, kako potrebno je to društvo in kako vsestransko zanimanje gori za isto, kar nas je navdalo z najboljšim upanjem in trdim prepričanjem, da bo novo društvo živelo, rastlo in cvetelo.

G. Zelenik, ki je, mimogrede omenjeno, pokrtil iz znane požrtvovalnosti vse dosedanje stroške, pozdravi, ginjen vsled prvega uspeha, prišlece, ter razvije v kratkih, jedrnatih besedah program novorojenega društva.

G. tajnik Strelec navede vzroke, kako da je prišlo vendar enkrat do snovanja prepotrebnega društva in povdarja, da isto ne bo nikakoršen konkurent, ampak da želi le združiti vse spodnještajarske čebelarje v taki idealni slogi, kakor vlada v panju med čebelami. Iz pravil, katere prečita gosp. Strelec, je posneti, da plača vsak ud na leto 2 K, za kar dobiva (brezplačno) čebelarski list in sicer začasno kranjskega, dokler si društvo ne bo moglo omisliti lastnega. Dalje se razvidi iz pravil, da je sedež društva tam, kjer biva tačasni predsednik; vsak okraj, vsaka fara lahko ustanovi svojo podružnico, ako šteje 15 članov. — Pravila se slučno odobrijo.

Medtem smo dobili brzoglavni pozdrav od gosp. Babnika v imenu kranjskega čebelarskega društva, kar nas je radostno razveselilo.

Pri volitvi se izvolijo v odbor na predlog enoglasno sledeči gospodje: Jože Zelenik (predsednik), Ivan Strelec, nadučitelj pri Sv. Andražu v Slovenskih Goricah; Jože Bezjak, nadučitelj pri Sv. Urbanu; Alojz Pogrujc, nadučitelj na Hajdini; J. Jurančič, posestnik pri Sv. Andražu; Tomaž Kurbus, nadučitelj na Slivnici; Anton

Zdolšek, avskultant v Celju. Kot pregledovalci računov se izvolijo gospodje dr. Brumen, Kopič in Krajnc.

Za potovalnega učitelja se izbere gosp. Jurančič, največji čebelar na slovenskem Štajarskem. Pri tej volitvi se je opozarjalo na začasne gmotne razmere novega društva, ki ne bo moglo potovalnemu učitelju niti lastnih stroškov povrniti. Toda vsemu ugibanju je napravil konec g. Jurančič s svojo izjavo, da bo iz ljubezni do dobre stvari svojo nalogo od kraja brezplačno in na lastne stroške izpolnjeval, kar vzame zbor z opravičenim odobravanjem na znanje.

K zadnji točki dnevnega reda opozarja g. Zdolšek, da se je ustanovilo pred kratkim v Savinjski dolini tudi čebelarsko društvo. Ker se to dejstvo ne vjema s programom danes ustanovljenega društva („za Spodnje Štajarsko“) in da se vsaj v čebelarstvu ne bomo cepili, predlaga, naj se ukrene, da se priklopi Savinjsko čebelarsko društvo k našemu kot podružnica.

Končno se vstane g. Jurančič, se zahvali za podeljeno mu čast, zatrjuje, da bo svoje dolžnosti vestno izpolnjeval — kar radi verjamemo, — ter nalaga tudi ostalim odbornikom na srce marljivost, da doseže novo društvo vse željene uspehe, kakor jih zasluži pridna čbelica.

Nato zaključí predsednik zborovanje, zahvaljujoč se obiskovalcem za prisotnost. Razšli smo se z zadovoljnostjo. Gotovo je vsak zase sklenil, da bo deloval z vsemi poštenimi sredstvi, da se zagotovi društvu bodočnost in tisti uspehi, katere bi morala čebeloreja zavzeti na narodno-gospodarskem polju.

Celjske in štajarske novice.

— Celjskim „Nemcem“ se pač cede sline po celjskem okrajnem zastopu. Zadnja „vahtarca“ je namreč zopet zagrešila članek, katerega bi bilo treba meriti na vatle in v katerem na dolgo in široko razklada, kaj naj bi bili Slovenci pregrešili v okrajnem zastopu. Toliko hinavstva in nesramnih laži še nismo kmalu čitali na enem kupu kakor sedaj. Najnesramnejša je pač ona laž, ki se vleče kakor rdeča nit skozi vsa „vahtarčna“ klepetanja o celjskem okrajnem zastopu, namreč da so se morale doklade zvišati zato, da se pokrije Kosmovo poneverjenje. V zadnji „Domovini“ smo jasno s številkami dokazali, da so se doklade zvišale vsled znižanja davka in zvišanja potrebščin, da je vsako nadaljnje ovriganje „vahtarčnih“ laži popolnoma nepotrebno, ali kaj se hoče, „vahtarca“ je lagala, laže in bo lagala, dokler še bodo imeli celjski Nemci kaj črniti in papirja, ali vzlic temu naj se gospodje, ki bi tako radi gospodovali z našim slovenskim okrajem, obrišejo pod nosom, kajti vse njihove laži jim ne bodo dale okrajnega zastopa v roke. Jezi jih pač, da jim Kosmova zadeva ne bo vrgla onega dobička, kakor so si ga obetali, ali vse zastonj, tudi ta jeza jim ne bo pomagala. Slovenski volilci vedo, pri čem so, vedo prav dobro, da bi jim prijateljstvo, ki ga jim sedaj kažejo celjski Nemci, prinašalo vse kaj drugega kakor dobrota, ako bi prišel okrajni zastop v nemške roke. O, da, marsikatera lačna nemška usta bi se nasitila, marsikateremu prusaškemu pritepencu bi se napolnil kruleči že-

lodec, ali za Slovence, za one slovenske volilce ki bi dali nemškimi častihlepnežem svoje glasove, bi imeli vedno pripravljen posmeh, češ, osli, zakaj ste nas pa volili. Kot take jih poznamo naše „Nemce“ in takšni so v resnici. Slovenci jim ne bodo šli na limanice. Tako neumen pač ni nihče, da bi sam dal svojemu sovražniku kol v roke, da bi ga oni ž njim pobijal!

— Celjska nemška hranilnica — nemški agitacijski fond. Celjskim Nemcem bi se proketo trda godila, ako ne bi imeli mestne hranilnice, ki s svojim denarjem, ki je večinoma denar slovenskih kmetov, maši luknje celjske mestne blagajne, kedar gospodje na magistratu predaleč posežejo vanje, ako je treba pokriti kake izvenredne potrebe (po dr. Negriju). — Tisoči in tisoči izginjajo v nenasitno mestno blagajno, a mesto ima vzlic temu nad dva in pol milijona dolga, kar je za tako mesto, kakor je Celja, več kot preveč. Ali ne samo to. Celjski Nemci delajo po gotovem načrtu. — Slovenska občina celjske okolice jim je grozdje, sicer precej hudo „kialo“, ali vzlic temu delajo na vse kriplje, da bi se jim posrečilo dobiti občino v svoje roke. Načrt njihov je takšen. Vsak, kdor le količkaj more, naj kupi v okoliški občini ped zemlje in zida kočjo ali karsibodi, samo da postane volilec. Ker pa zemlje ne da nihče zastonj in tudi denar ne pada iz nebes, zato je treba zavoda, ki naj proizvaja denarno reso, in ta zavod je mestna hranilnica. Hranilnični sluga pa je mešetar. Zgodilo se je, da je neka stranka mislila prositi posojila v znesku 50 glđ. Prišel pa je mešetar in dejal: „Zakaj samo 50, vzamite 150, saj vam jih radi dajo!“ Tako so v zadnjem času po blagodejnem dežju mestne hranilnice vzrastle, ali vsaj bodo vzrastle ob teharski cesti tri take gobe, recte nemški volilci, kajti to je popolnoma umevno, da mora dolžnik mestne hranilnice nemško voliti. Boljšega agitacijskega fonda pač ni želeti celjskim Nemcem.

— Klub slovenskih kolesarjev „Celje“. Ker se odpira sezona, se vljudno vabijo vsi tovariši člani na pomenek v „Skalni kleti“ v petek zvečer dne 15. t. m. Pogovor bo o letošnjem delovanju. Obilne udeležbe pričakuje odbor.

— V zadevi mitničarja ob kapucinskem mostu potrjujemo še enkrat, da je vzlic vahtarčnemu poročilu mitničar sam odvezl dotičnemu hlapcu uro z verižico vred iz žepa, ne pa, da mu jo je dal isti prostovoljno. Dokazemo lahko s pričami!

— Porotniki za drugo letošnje porotno zasedanje pri celjskem okrožnem sodišču so sledeči: Gande Filip, gostilničar v Šoštanju; Werdnig Josip, Meže; Presker Matej, trgovec v Rajhenburgu; Mathais Franc, trgovec, Brežice; dr. G. Ipavic, zdravnik, Št. Jurij ob j. ž.; Vinko Vabič, trgovec, Žalec; Alojzij Kukowatz, trg. pomočnik, Celje; Ivan Schoster, krojač, Celje; Franc Pirch, mesar, Vitanje; Ludv. Miglitsch, inženir, Slatina; Ivan Schöadoifer, posestnik, Staritrg; Julij Rakusch, župan, Celje; Ivan Strašnik, mesar, Tepina; Franc Bogovič, pek, Brežice; Jernej Gorjanc, Trnovlje; Mihael Kollaritsch, posestnik, Gor. Pristova; Franc Špes, posestnik, Miklavški hrib; Martin Kowatsch, slikar, Konjice; Hugo Detitschegg, trgovec, Konjice; Ivan Stoinschegg, posestnik, Slatina; Franc Strmšek, gostilničar v

Oplotnici; Josip Tabor, posestnik, Briše; Ivan Friedl, veleposestnik, Slov. Gradec; Jurij Staut, veleposestnik, Prežin; Karl Gradt, mesar, Laško; Karl Koželj, posestnik, Štore; Karl Jaklin, trgovec, Vitanje; Josip Kosar, posestnik, Rajhenburg; Karl Bastianschitz, trgovec, Slovenji gradec; Vinko Grebenc, posestnik, Brežice; Ivan Marčun, orož. stražmojster v. p., Konjice; Ludvik Kossar, mesar, Celje; Alojzij Walland, trgovec, Oplotnica; Daniel Zeisohka, urednik, Celje; Franc Pikl, posestnik, Zalec; Ivan Rebek, ključničar, Celje
Namestniki: Josip Tabor, posestnik; dr. Alojzij Brendič, odvetnik v Celju; Karl Jošt, trgovec Vojnik; Anton Kapla, sedlar, Celje; Ignacij Dreml, posestnik, okolica Vojnik; Mhael Bikovšek, posestnik, Gradiše; Janez Regersperger, barvar; Jurij Strauss I, posestnik; Fran Lončar, tajnik posojilnice, Celje.

— „Deseti brat“ v Žalcu. V nedeljo je priredil žalski odsek „Celjskega Sokola“ v društvene namene gledališko predstavo v Žalcu. Prijetno vreme je privabilo v prijazni Žalec dokaj izletnikov. Posebno Celjani so bili navzoči v prav lepem številu. Pravzaprav smo bili presenečeni, ko smo izvedeli, da hočejo prirediti „Desetega brata“, igro, ki ni najlažja tudi za izurjene igralce, in z nekakim strahom smo pričakovali, da se dvigne zagrinjalo. Hodnikova dvorana je sicer prostorna, ali za dramatične prireditve ni najprimernejša, kajti nizki strop je kriv, da oder ne pride do veljave. Akustika je slaba, valed česar poslušalci v zadnjih vrstah največkrat ne slišijo skoro čisto nič, kar se govori na odru. Kakor se čuje, ne bo dolgo, da bodo žalskim diletantom primernejši prostori na razpolago. Toda sedaj k igri. Splošno moramo pripomniti, da je bila igra jako dobro memorirana. Videlo se je, da so se igralci z veseljem lotili svojih ulog in jih z istim veseljem vsak po svoji moči skušali izvesti. Vsa čast gospodu režiserju Vrečerju, kajti imel je gotovo nemalo truda, in treba je bilo pač mnogo požrtvovalnosti, kajti petdejanica z nekaterimi izpremembami še povrh ni šala za take razmere. Med igralci je bilo pač nekaj moči, ki niso bile prvič na odru, a nadpolovična večina jih je bilo treba še le navaditi na pogled z odra v občinstvo. Kdor je imel kedaj priliko biti v takem položaju, ve, da to delo ni najprijetnejše. Igra je bila splošno prav dobra, pač pa se je poznalo, da je proti koncu začela pojemati napetost, kajti peto dejanje je bilo razmerno s prvim dokaj slabše. Kar se mora reči v splošnem, ne velja pri posameznih osebah. Krjavelj (g. Pristovšek) je bil ves čas izboren. Bil je gotovo glede maske in glede igre najboljši med vsemi. Kar nam je posebno ugajalo, je bil pristni dialekt Krjavlja, kakor si ga je mislil Jurčič, Dolenjca iz svojega kraja. G. Pristovšek je izborna moč. Igral je dobro, premišljeno in ni pretiraval, kar največvečkrat pokvari dober vtis najboljših ulog. Drugi original, Martin Spak (g. Vratarič) je bil v nekaterih prizorih prav dober, n. pr. pri Obrščaku, v boju z Marijanom in na smrtni postelji, ponesrečen pa je bil nekoliko prizor na Polesku s Piškavom (g. Kalan), kar pa ni toliko njegova krivda, kakor Piškavova, ki je bil za svojo ulogo nesrečno maskiran in se tudi ni popolnoma vživljal v resnost svoje uloge. Sicer tudi Piškav ni bil slab. Manica (gca. Ljubica Lipoldova) je bila prav ljubka. Igrala je z vnemo in priznati se mora, da je svojo ulogo izvršila najboljšje. Kvas (g. Košar) nam je prav dobro ugajal, le nekoliko več ognja bi mu bili tupačam želeli. Seveda se mora ta ali ona hiba pripisati na račun preozkim razmeram na odru. Ali, kakor smo rekli, i Manica i Lovro smeta biti ponosna na svoji ulogi in upamo, da ne bo dolgo, da ju zopet vidimo v sličnih ulogah na žalskem gledališkem odru. Stari študent Dolef (g. Perger) je imel nekaj relativno prav dobrih momentov. Dolefova uloga je pač ena izmed onih, pri katerih se mora najbolj paziti, da se vedno ostane pri zlati srednji poti. Vsako pretiravanje škoduje in tej ulogi najbolj, zato je ta uloga tupačam nekoliko trpela, a bilo je zopet, da se je z dobro premišljeno igro zopet izbrisal prejšnji nedostatek. Ženske uloge so bile poleg Manice, o kateri smo že posebej govorili, v spetnih rokah. Venceljnova Marička (gca. Z. Seničeva) je bila prav srčkana.

Krivčevka (gca. Privšekova) je bila resolutna ženska, pred kakršno bi se marsikdo prekrizal, in njena hči Franica (gca. A. Virantova) je bila prav ljubka kmetska nevestica. „Dekle na vrtu zelenem sedi“ je pela prav z občutkom. Marijan (g. Pikl) je svojo dosti težavno ulogo izvršil najbolje. Benjaminu (g. Oset) in sodniku Mežonu (g. Kočevar) se je videlo, da sta se ulogi dobro naučila, v igri bi bilo pa treba malo več gibanja. Obrščak (g. Zupanc) je bil imeniten kmetski oštir. Zdravico je pel dobro, le poznalo se je, da je tenorist, ker niže ni prav lahko zmagoval. Za bodoče bi bilo najboljšje, da bi se zanj pesem transponirala nekoliko višje, da pride njegov tenor do boljše veljave. Peharček (g. Šuštarčič) je prav dobro pogodil kmetskega očanca, Matvezeku pa se je poznalo, da mu je nenaravni glas delal preglavico, pač pa je čevljar Krivec (g. Jug) izborno podal svojo ulogo. Dražarjev France (g. Strahovnik) ni zaostajal za drugimi. Pozabiti ne smemo malega Balčka, ki je bil prav ljub učenček. — Kakor smo že rekli, nam je igra ugajala, in moramo le častitati prirediteljem na njihovem uspehu. Seveda one uglaje nosti tupačam ni bilo, kakor se jo sme zahtevati od vajenih igralcev, ali splošnega vtisa ni to nikakor kvarilo. Vsekako pa upamo, da nam bodo žalski diletantje kmalu zopet ponudili priliko, da se prepričamo o njihovem nadaljnjem napredku. — Udeležba je bila prav dobra. Izmed žalskih rodbin gotovo ni izostala nobena, a tudi od drugod je bilo dokaj občinstva. K moralnemu se je torej pridružil tudi lep gmoten uspeh. Žalskemu odseku „Celjskega Sokola“ torej najodkritosrčnejše častitke!

— Polzelska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda priredi v nedeljo, dne 17. aprila predstavo „Revček Andrejček“ v prostorih gosp. Žigana. Iz prijaznosti spremlja pevske točke na klavirju g. B. Droic. — Začetek točno ob 3 uri. Vstopnina: Sedeži 1.—3. vrste 1 K, od 4. vrste naprej 60 v; stojišča 30 v.

— Iz zadreške doline. Kmetijsko bralno društvo v Bočni priredilo je na letošnji velikonočni ponedeljek igrokaz „Lurška pastarica“. Igra, ki je nabožne vsebine, se je igrala v splošno zadovoljstvo pričujočega občinstva. Ker je bil naval ljudstva takorekoč velikanski, moralo se je igrati dvakrat: ob 4. uri pop. za zunanje občinstvo, ob 7. zvečer pa za domačine. To je najboljši dokaz, kako hrepeni ljudstvo po duševnem razvedrilo, toda premalo gibanje je med poklicanici! Ljudstva je bilo iz vseh bližnjih krajev, a tudi inteligence ni manjkalo. Obče se mora pripoznati, da so dekleta, večinoma šolarice, prav dobro reševale svoje uloge. Posebno je vsem prijalo vedenje in kretanje pastarice in slepe grofici. Priprave in obleke so bile tudi primeroma prav dobro odbrane. Posebno začudenje je obudila končna deklamacija. Še ne 4 leta stara deklica družine Rop je deklamirala 15 kitic obsegajočo pesen „Vesela pevka“ v obče začudenje in presenečenje navzočih. Še dobro ne govori, spomin pa tako velikanski, res občudovanja vredno! Omenjena predstava, oziroma celotna veselica nam je dokazala, da je mogoče vprizoriti kaj lepega in napredujočega tudi v najskejnejši vasi, če sta le veselje in prava volja doma, kakor nam je to v Bočni ravno pokazala gospa A. Rop in družina sploh, ki je vse to sama aranžirala. Čast komur čast! No upamo, da nas kmetijsko bralno društvo še kedaj presenetit s kako veselicco tudi druge vsebine in to občinstvu v razvedrilo, sosrednim krajem pa v glasen opomin, da se zbudé in zdramijo iz narodnostnega spanja.

— Iz Trbovelj. Ker se je v sobotnem „Narodu“ neki brezimni dopisnik zopet nesramno zaletaval v nedolžne ljudi, izjavljam še enkrat, da sem celo akojito za novo cerkev vodil jaz in tudi dopis v „Domovini“ sem pisal edino le jaz. Obenem pa pozivljam dopisnika, naj se vendar podpiše s svojim polnim, poštenim imenom, da bom vedel, s kom imam opraviti in da si naročim rokavice. Ako tega ne stori, ga ne smatram resnim. Iz zasede napadati je bojazljivo in sramotno. Kar se tiče govede, mu jo vržem nazaj, ker je dopisnik prišel prvi z večjo govedo nego jaz. Torej na dan, Vi nevoščljivi „fix“ poštenjakoviči!

Jožef Goropevšek
posestnik v Trbovljah.

— „Štajero“ slepar. Nemškutarski „Štajero“, ki se kaj rad izdaja za „kmetskega prijatelja“, sprejema v svoj umazani list — seveda za dobro plačilo — lažnjive židovske inserate, v katerih prinaša „velikanska presenečenja“ in obeta 500 komadov različnih stvari samo za 1 glđ. 80 kr., štiri pare čevljev samo za 2 glđ. 50 kr. itd. Nekateri nevedni kmetje se dajo seveda po teh lažnjivih „Štajerčevih“ inseratih zapeljati ter naročijo navedeno blago. Šele po sprejemu blaga uvidijo, da so bili opeharjeni in da ni vse skupaj vredno „počenega groša“. „Štajero“ in Žid se pa seveda smejeta v pest, ker sta opeharila revnega slovenskega kmeta.

— Politično društvo „Pozor“ v Ptuj, priredi svoj občni zbor v četrtek, dne 14. aprila t. l. ob 2. uri popoldne v „Narodnem domu“. K mnogobrojni udeležbi vabi odbor.

— „Štajero“ in semnji na Kranjskem — Občinski urad v Škocjanu na Dolenjskem, ozir. župan te občine g. Kosina, poslal je „Štajercu“ naznanilo o tamošnjih semnjih. Mi ne verjamemo, da bi „Štajero“ prignal svoje „osle in teleta“ na kranjski semenj, zato tudi ne razumemo, kako more župan slovenske kranjske občine pošiljati nemškutarskem „Štajercu“ inserate.

— Od šole. C. kr. deželni šolski svet štajarski je z ukazom z dne 17. marca t. l. št. 3012, odredil, da se razširi petrazredna ljudska šola pri Sv. Marku niže Ptuj v šestrazrednico.

— Iz Slovenskih gor. V nedeljo, 10 t. m. okolu pete ure popoldne je nastala velika nevihta, ki se je valila od Mure čez Slov. gorice proti Dravi. Šentjursko in šentlenartsko faro je obiskala tudi huda toča. Dobrih pet minut so padala ledena zrna orehove velikosti. Zopet se je uresničil ljudski pregovor, ki pravi, da kjer je sv. misijon, ondi potolče navadno tudi toča; no, pri Sv. Lenarru se je isti to nedeljo pričel. Toča je škodovala posebno bruskam in marulam, ki so že močno gnale oziroma cvetele. Pa tudi trs proti takim udarcem ni neobčutljiv.

Druge slovenske novice.

— Naši vojaki stražijo italijansko mejo. V Naborjet, zajezersko, predilsko in bovško trdnjavo so prišle tri stotnije našega 17. polka iz Celovca, kjer ostanejo do oktobra, potem pa jih zamenjajo tri stotnije lovcev. Vojaki so opremljeni s strelivom, kakor za čas vojne. Taka odredba vojnega ministratva se nikakor ne zлага z zatrjevanjem, kako izborni so odnošaji med Avstro-Ogrsko in Italijo.

— Švedski kralj in kraljica sta si ogledala postojinsko jamo. V Postojni jih je pozdravil deželni predsednik baron Hein.

— Ukaz za šolska vodstva in za učence. Ker prepogosto ravno šolarji trpinčijo živali, posebno pa zasledujejo ptice pevke, dalje poškodujejo razne rastline, drevje in nasade, izdalo je naučno ministratvo ukaz, naj se v šoli ne le pri naravoslovju temveč pri raznih drugih predmetih učence od tega početka odvrača in svari. — Za učitelja bo to tem hvaležnejši predmet, ker se s tem mladini vcepi veselje in čut za naravo. — Posebno priporoča minister dobre naravoslovne knjige za šolske knjižnice. Koristno bi bilo, da bi se tudi v šoli prebirali primerni odstavki iz takih knjig.

— Dohod laških delavcev. V nedeljo ponoči pripeljalo se je s posebnim vlakom 520 italijanskih delavcev v Ljubljano; nekoliko jih je ostalo tamkaj, drugi pa so se odpeljali v Gradec in na Dunaj. — Domačini se izseljujejo, tujci pa prihajajo k nam.

— Slika iz tržaškega življenja. „Edinost“ poroča: V neki hiši v ulici Nuova bivata mati in sin. Sin ima seveda svojo ljubico, 19 letno dekle. Nekega popoldne je klofotal svojo mater. Na krik matere je prihitel nekdo, ki biva v bližnji sobi in je hotel rešiti mater iz sinovih rok. To pa je 19 letno devico tako razjarilo, da je pograbila po kuhinjskem nožu in je z njim ranila nad očesom branitelja stare žene. Temu poslednjemu se je posrečilo iztrgati zbesneli punici nož iz rok. To pa je zopet razjarilo nje ljubimca in pretrepalca svoje lastne matere, da je pograbil po neki sekiri, s katero je grozil branitelju svoje matere. No branitelj je ukrotil

tudi sina in potem šel na policijo povedat, kaj se je zgodilo. Sina in njegovo ljubico so spravili v zapor.

— **Z dunajskega vseučilišča.** — Zloglasni rektor Escherich se je vendar ponižal ter začel vabiti k sebi predsednike nemških dijaških vez ter se z njimi pogajati. Dosedaj je govoril zastopniki Hrvatov, Srbov in Italijanov, ki so mu vsi obljubili, da ne bodo z demonstracijami motili predavanj, ako se jim izkaže ravnopravnost. Rektor je zatrdil, da ne pozna gostov, temuč le redne in izredne slušatelje. Predsedniku hrvatskega dijaškega društva „Zvonimir“ je rektor tudi izjavil, da zahteva Slovencev po lastnem vseučilišču nima za Hrvate istega pomena kot za Slovence. — Slovenci se še niso izjavili.

— **Vegove razglednice.** Dunajskim Slovincem naznanjamo, da je prevzela prodajalna umetnin „Zur Oper“, Kärtner Ring št. 2, prodajo Vegovih razglednic in Vegove slike. Dunajčani prav pridno kupujejo Vegove razglednice.

— **Društvo „Vesna“** priredi svoj II. redni občni zbor 16. aprila t. l. v restavraciji Richter, Dunaj III., Rennweg 3. Dnevni red: 1. Čitanje zapisnika zadnjega izvenrednega občnega zbora. 2. Odborovo poročilo. 3. Poročilo odsekov. 4. Služajnosti. — Slovanski gostje dobro došli!

— **Društvo „Vesna“** naznanja, da si je najelo s 1. aprilom društveno stanovanje. Pri tej priliki prosijo podpisani odbor vse stare podpornike, naj blagovolijo ponoviti podpornino, K 5 za tekoči tretji društveni tečaj. Prosi pa tudi vse prijatelje društva, naj pošljejo društvu, ki je v jako slabih gmotnih razmerah, blagohotnih podpor v gotovini ali pa knjig za društveno knjižnico. Društveni naslov je: III. B Thongasse 10.

Z odličnim spoštovanjem za odbor:

J. Kuželički, M. Gaspari,
t. č. podpredsednik, tajnikov namest.

Dopisi.

Iz Šaleške doline. Po dolgoletnem potovanju po južnih krajih in preko morja prijadral sem s svojo prtljago in ljubim Mukijem v priistanišče domovine.

Tržani razveselili so se mojega prihoda, pozdravljali me, kakor bi bil njih najljubši so-tržan. — Mnogo mladih moč turalo se je okolu mene ter so radovedno poslušali moje pripovedke. Še bolj kakor moje pripovedke, zanimal jih je „Muki“, nežna opica, katero sem si v Indiji sam vlovil in vzgojil. Živalica je bila tako krotka in toliko živahna, da se je moral vsakdo začuditi, kako je le mogoče divji živali priučiti tolike izobrazbe.

Ker vem, da bode tudi vas, dragi bralci, zanimalo kaj natančnejega slišati o „Mukiju“, hočem popisati njegov životopis.

Nekega dne, ko sem s tovariši bil na lovu, slišali smo neki glas iz šume, enak glasu malega otroka. Nehote spomnil sem se svojih otrok, in kot oče, kateri ne more ubogega otroka jokati slišati, hitel sem v goščo, da doženem vzrok milega glasu, in tu sem zapazil pod neko bano na tanki vrvi viseti za repek privezано opico, katera je te mile glasove kričala. Nikjer nisem zapazil človeka, kateri bi bil opico privezal. Da rešim stvarico neugodnega položaja, odrezal sem vrv in opico v naročje vzal. — Ne morem popisati, kako ljubko se je stiskala pod ruknjo in kako milo me je gledala. Vesel tega lova, šel sem iz šume, da se pridružim drugim lovom. Prav iznenadeni so bili, ko jim pokažem nežno opico in popišem v kakem položaju sem jo našel.

Doma sem napravil iz bambusovine hišico in v tej se je Muki hitro vdomačil. Ker mi je bilo znano, da se opice vse naučijo, kar le človek hoče, pričel sem jo razne burke učiti, in uk je hitro napredoval.

Ker je pouk dobro uspeval, prišel sem do zaključka, da je mogoče pri vztrajnem uku opico naučiti govoriti, in ker se dandanes vse suče okolu svetovnega jezika, pričel sem jo poučevati v nemščini, ker se mi je ta mehki jezik zdel najprikladnejši vltkemu jezičku opice — in glejte — uspeh sem imel. Opica je napredovala videno; skoraj vsak dan si je zapomnila kak

izrek. Zraven tega sem jo naučil plesti košarice in strgati ali stružiti mladovje.

Tako je prešlo nekaj let in Muki je znal mnogo nemškega jezika, samo žal, da ga nisem pravilnega pisanja naučil; tolažim se pa s tem, da še „človeki“ ne znajo pravilno pisati.

Sedaj, ko sva se v moji domovini udomačila, je Muki vedno na ulici in klobasa z otroci in velikimi ker ji ni domači jezik znan, nemščino, katero tudi naši tržani v zadnjem času kaj radi klobasarijo — in glejte, opica napreduje v dopadajenju pri tržanih, še kurat jo ima kaj rad in se pogovarja z njo v nemščini, katerega jezika ni nikdar kaj ljubil in spoštoval.

Čudili se bodete, kakor sem se jaz, ko sem prvokrat slišal. Muki namreč ne reče več kakor nekaj: „guten Morgen“ ali „guten Tag“ — pozdravlja me zjutraj ko vstanem s „Heil“ in če ne odgovorim takoj, ponavlja ta izrek trikrat in še večkrat.

Sedaj se ne čudim, da se je ljudstvo tega pozdrava tako poprijelo, ker se ga je celo moj Muki s tako strogostjo poprijel, akoravno mu vsak dan popravljam napačnost. Skoraj mi je že žal, da sem ga nemščine učil — mislim si pa: ah, naj, saj ni moj otrok, saj je samo „afna“.

Politični pregled.

— **Državni zbor.** V petek je cesar sprejel ministrskega predsednika dr. pl. Körberja v posebni avdienci. Termin, kdaj se skliče državni zbor, še ni določen, določeno je samo, da se 14. t. m. prično posvetovanja obojestranskih na godbenih odborov. V soboto je imel dr. Körber dolgo posvetovanje z voditeljem češkega veleposetva grofom Sylva Tarouca.

— **Trgovinska pogodba z Italijo.** Poročila iz Rma in Budimpešte javljajo, da se je med ministroma Goluchovskim in Tittonijem doseglo popolno porazumljenje glede vinske klavzule. Italiji se dovoli uvoz določenega kvantuma vina gotove kakovosti po izjemno nizkem carinskem tarifu, za kar da Italija na drugih poljih pri merne koncesije.

— **Avstrijski častniki v perzijski vojski.** Perzijska vlada je naprosila avstrijsko, naj ji pošlje 12 aktivnih častnikov za preosnovo perzijske vojske. — Avstrijska vlada je to prošnjo odbila z izjavo, da potrebuje sedaj vse svoje častnike.

— **Bolgarsko-turški dogovor.** Bolgarsko turški dogovor je podpisan. Dogovor obsega sledeče glavne točke: Bolgarija slovesno obljubi, da prepreči vthajanje vstaških čet čez mejo in vtihotapljenje razstreliva, kar bo nadzorovala mešana komisija. Turčija se zaveže, da izvede v Mürzstegu določene reforme v popolnem obsegu, da pomilosti vse vjetnike, da podpira vrnivše se begunce in kristjanske podložne, ki so vsled vstaje trpeli škodo. Nadalje odpravi na mejah vse carinske šikane, obnovi svobodni promet po železnicah, da ne nadleguje Bolgarov, ki imajo potne liste, ter sposobne Bolgare sprejme v justično in upravno službo.

Rusko-japonska vojna.

— **Iz Port Arturja** se poroča: Posadka v trdnjavi je v najboljšem stanju in vsakdo z zapuščeno pričakuje bodočih dogodkov. Izkrancje Japoncev v bližini Port Arturja je popolnoma izključeno, odnosno bi bil predpogoj v to popolno uničenje ruske vojne mornarice. Pa tudi v tem slučaju bi bilo za Japonce izkrancje na polotoku Liaotong usodepolno, ker se tukaj nahaja nebroj ruskega vojaštva. V mestu je vse v navadnem tiru, prodajalne in uradi so vsak dan odprti in se zapro ob mraku. Na trgu igra kakor preje vsak teden dvakrat vojaška godba. Cene živil so polčezaju primerne. Trdnjava je najmanj za eno leto preskrbljena. Oklopica „Retvizan“ je sedaj popolnoma popravljena in sposobna za boj.

Japonska mornarica križari v Rumenu morju, blokira iz velike daljave Port Artur in se semterja prikaže pred obzidjem trdnjave.

Del ruske portarturške mornarice križari po Rumenu morju in sicer tako južno od polotoka Kvantung v Korejskem zalivu, kakor tudi v zalivu Pečili 6. t. m. je ruska križarka „Bajan“ ustavila ladjo „Hai Nun“ v bližini mesta Daljni, 56 km od Port Arturja in jo preiskala. Zanimivo

je, da je nenadoma zopet oživela ruska križarka „Bajan“, katera se je po zatrdilu angleških in židovskih listov baje že zdavno potopila.

Seul, 8. mal. travna. Iz Koreje se poroča, da so Rusi zasedli šest največjih obmejnih mest ob reki Tumen. Korejski prefekt v Koščungu poroča, da so se mnogoštevilne ruske čete umaknile iz Jongampo proti Antungu na desni breg reke Jalu.

Berolin 8. mal. travna. „Lokalanzeiger“ poroča iz Jokohame, da se tam govori o velikih spopadih med Rusi in Japonci. Natančnosti še niso znane.

Petrograd 8. mal. travna. „Novosti“ se brzojavlja iz Irkutsk: Železniška proga čez Bajkalsko jezero se zopet odstrani, ker se je led že pričel tajati.

Inkav, 11. aprila. General Kuropatkin je odredil, da se je posadka v Niučvangu pomnožila za 10.000 moč, ki pridejo tja že v dveh dneh. Oficijelno se poroča, da je nadaljnih 15.000 moč pripravljenih, da vsak trenotek pridejo pomagat braniti Niučvang. Vhod v luko je pri Niučvangu sedaj zaprt z minami.

Dunaj, 11. aprila. Londonski listi pričakujejo jako neverjetna poročila, da so Japonci v četrtek prekoračili reko Jalu. Isti listi poročajo, da je bil med ruskimi in japonskimi predstražami pri Tatungtauvu boj. Verjetnejša je vest Reuterjevega urada, da je japonski poslanik v Seulu naznanil korejskemu zunanjemu ministru, da so se Rusi umaknili preko Jalu in da so japonske čete zasedle mejo ob reki Jalu.

Petrograd, 11. aprila. Rusko ladjevje, ki se nahaja v baltiškem morju, bo meseca junija pod vodstvom admirala Bošdestvensky-ja odplulo proti Vzhodni Aziji. To ladjevje obstoji iz štirih velikih oklopnih, ki ima vsaka po 16.000 ton, iz dveh oklopnih križaric, iz petih križaric, dveh transportnih ladij, devetih podmorskih torpedovk, dveh kontretorpedovk in petih torpedočolnov najnovejšega zistema. V Sueškem prekopu se bosta tej eskadri pridružili še dve oklopnici, in Rdečem morju križarica „Aurora“.

London, 11. aprila. Iz Tientsina prihaja vest, da se je vršila med Rusi in Japonci velika bitka. Celi vlaki ranjencev so šli preko Harbina v Mukden. (Brzojavka ne pove, kje se je bitka vršila. Gotovo je ta brzojavka ena onih laži, katere Angleži pošiljajo v svet ob pomankanju resničnih poročil.)

Seul, 11. aprila. Potrjuje se, da so se Rusi umaknili preko reke Jalu. Tudi tu prevladuje mnenje, da hočejo Japonce izvabiti v Mandžurijo in ondi šele biti glavno bitko.

Književnost in umetnost.

— **Josip Kostanjevec:** — „Iz knjige življenja“. II. zvezek. Založil pisatelj (v Ljubljani). Tiskal Rudolf Šeber v Postojni. 1904. 8° 243 str. Cena 3 K, eleg. vez. 4 K 20 v.

Pred par leti je poslal Kostanjevec brez kričiče reklame na knjižni trg prvi zvezek novel „Iz knjige življenja“, in kritika je izrekla pisatelju najlepše priznanje. Od tedaj ga srečamo med odličnimi beletristi v „Ljubljanskem Zvonu“, „Slovanu“, „Knezovi knjižnici“... Za letošnjo Veliko noč je zbral nekaj svojih najlepših umotvorov manjšega obsega v elegantno opremljeni drugi zvezek. Vid Dobrin, Utrinki: 1. Začetek ali konec? 2. Prijateljeva povest. 3. „Pet pedi“. 4. V poštnem vozu. 5. Brez naslova. Bila je pomlad. Kaj je prinesel Božidarčko Miklavž? Kostanjevska elita — so nam večinoma že znani naslovi; vendar je dal pisatelj vsebini na mnogih mestih bolj umetniško obliko, lepši slog. Povesti so pisane elegantno, poetično, z dovršeno tehniko; zato pač ne bo zavednega Slovence, ki bi si z veseljem ne naročil krasne knjige in zmanjšal pisatelju-založniku skladišča. — r. —

Razne stvari.

— **Bivališče Slovencev v preteklosti.** V sedanjih časih, ko se Slovenci že v Spodnjem Štajarju morejo boriti za obstanek je zanimivo vedeti, kje da so Slovenci poprej, pred več kot 1000 leti, stanovali. Na Spodnjem Avstrijskem se najdejo sledeča imena: Feistriz, Mödling (Metelica v srednjem veku, Metlika) Pernitz, Ternitz,

Gloggnitz, Vöslau (Veslava); na Zgornjem Avstrijskem: Windisch Garsten; na Zgornjem Štajerskem: Stanz, (Stanica) 2 krat, Semmering, Pretal, Pogusch, Pogir, Jauring, (Javornik), Prelas, Missidul (M-šjidol), Görizt (Gorica) Gröbming (Grebenik) Sekkan (Sekano, namreč v gozdu) Grdaluku (grda luknja). Na Solnogradskem: Görriach. Lessach, Mignitz, Misslitz, Lignitz Na Tirolskem: Planitzing, Stanz, Söll (Selo) Görriach, Görtschach, Feistritz, Straniska, Gritzen, Gsaritzen, Melitz, Klauuz (Klanjec), Prosek, Windisch Matrei. Ta imena imajo vsa slovensko korenino in je torej dokazano, da so Slovenci nekaj po celem Štajerskem, Koruškem, na južnih delih Spodnje in Gornje Avstrije, na Solnogradskem in na Tirolskem stanovali, kje stanujejo pa sedaj? Če se premisli, da so Slovenci nekaj tudi daleč tja po Ogrskem stanovali, pripoznati se mora, da je sedanja slovenska zemlja komaj četrtina nekdanje slovenske domovine. In kaj je krivda tega propada? Krivda tega propada je prevelika slovenska pohlevnost, ker Slovenec vsakega drugega bolj časti kakor sam sebe. Od Karola (za Nemce) Velikega do Körberja se je ta slovenska čednost izrabljala, da smo prišli tja, kjer smo sedaj.

— **Kmetški fant — vojvoda.** Sloveči italijanski tenorist Rubini je bil rojen v Bergamu leta 1795 kot sin revnih kmetških ljudi. Pozneje je zaslovel vsled svojega glasu tako, da so ga splošno imenovali „kralja tenorjev“. Za svojo slavo se ima zahvaliti opernemu ravnatelju Barbaji, ki je postal vsled srečne igre iz kavarnarskega natakara večkratni milijonar. V njegovi službi si je tudi Rubini pridobil velikansko premoženje in svetovno slavo. Postal je vitez častne legije, častni profesor rimske akademije, generalni ravnatelj petja na Ruskem in vrhovni nadzornik petja na Francoskem. Leta 1842 se je pridružil Rubini slovečemu virtuozu Lisztu ter sta pripravila koncerte po vsem svetu. Pri tem je njegovo premoženje narastlo na milijon. Ker pa je bilo takrat v Italiji za denar dobiti vse „kupiti“ si je Rubini vojvodski naslov. V njegovem rojstnem kraju so mu že za življenja postavili spomenik.

— **Zavod za „prijetno“ samomoro.** Francoski zdravnik dr. Charles Jakobs je specialist za živčne bolezni. Mnogo let je proučeval samo mor, ki ga smatra za neozdravljivo bolezen. — Preselil se je v Čikago ter razglša v nekem ondodnem listu: „Prišel sem v Čikago, da na pravim samomor lahek, ako ne celo vabljev, Dandanes nas vznemirja neprestano, ako najdemo vtopljence v morju ali ustreljene ali obešene po mestnih logeh. V tem mestu je vsak trenotek na stotine oseb, ki so odločene, da se usmrtijo. Primorani so, da si izvolijo strašni konec potom vrvi, revolverja ali najmočnejših strupov. Nečloveško bi bilo, ako bi se tem ljudem odreklo manj strašno sredstvo. Vsled tega nameravam ustanoviti zavod, v katerem se bo dosegla hitrejša in manj mučna smrt. Mož, ki se je odločil da umre, ki ne vidi druge pomoči, lahko pride v moj zavod, se vsede v udoben naslonjač, pri tiske gumb ter pošlje svojo dušo na oni svet.“

— **Življenje mormonskih apostolov v državi Utah.** V Salt Lake City, Utah se je dognalo, da baš cerkveni glavarji mormonske cerkve žive kakor pravi turški paše. Predsednik mormonske cerkve Smith in sedem apostolov imajo skupaj kar — 33 žen in par sto otrok. Največ žen ima apostol Merrili, namreč 8 žen in 45 otrok, — 26 njegovih otrok je že poročenih in vsi žive po uzoru svojega očeta, v mnogoženstvu. Apostol Teasdale ima tudi sedem soprog. Dve sta sestri, s katerima se je istega dne pred istim altarjem in istočasno poročil. — Apostol Taylor se je zadovoljil s tremi soprogi, toda pri tem je imel srečo, da sta dve njegovi soprogi enega in istega dne porodili — dvojčka. Kako moralo ima mormonski papež Smith, nam dokazuje dejstvo, da se je od svoje prve soproge l 1867 samostalno ločil in jo prepodil iz svoje hiše, ker ni hotela odobriti njegovega poligamičnega razmerja s sestrami Julino in Edno Lemsonovo. Smith ima s petnajstimi soprogi 43 otrok. Tudi vsi ostali mormonski apostoli imajo najmanj po dve soprog. Najbolj čudno je pri tem, da ima mnogo mormoncev po dve sestri za soprogo.

— **Čuden bolnik.** V bolnici v San Francisco, Cal. imajo že več dni bolnika, kateri je pozabil, kako mu je ime in kje je doma. Pri njem so usehnili vsi spomini na njegovo preteklost. V bolnici so ga vknjižili kot John Meyersa, ker so pri njem našli mali molitvenik, na katerem je bilo imenovano ime zapisano. Zdravniki so se zaman trudili, z vprašanji mu obnoviti njegov spomin. Bolnik meni da je bil rojen v New Yorku. On tudi misli, da je obiskoval vseučilišče Yale in da je bil nekoč pisatelj. Iz nje govega govora je sklepati, da je dalj časa obiskoval šolo.

Loterijske številke.

Gradec, dne 9 aprila 1904: 14, 77, 35, 25, 68.
Dunaj: 21, 57, 26, 36, 2.

ZAHVALA.

Za izkazano sočutje ob nenadni smrti našega preljubega

METODA

učenca III. gimn. razreda

izrekamo vsem p. n. prijateljem in znancem najiskrenejšo zahvalo.

Posebno pa se zahvalujemo še bl. g. c. kr. profesorjema v Celju Jos. Kožuhu in Ant. Kosi-ju, katera sta prihitela s svojimi učenci izkazati zadnjo čast dragemu pokojniku.

Najprisrčnejša zahvala bodi vsem darovalcem prekrasnih vencev, vsem mnogobrojnim udeležencem veličastnega pogreba ter vsem ki so na ta ali oni način pokazali svojo ljubezen do nas in nepozabnega nam Metoda.

VOJNIK, dne 9. aprila 1904.

Žalujoča rodbina

(161) 1

Brezovnik.

Zahvala.

Prisrčno zahvaljujemo predrage nama tovariše in tovarišice šmarskega in rogaškega okraja, mile nama prijatelje in znance zibiške, trga šmarskega in drugo cenjeno občinstvo šmarskega okraja za vso ljubav prijateljstvom, prijaznost in naklonjenost, katero ste nama izkazovali za časa najinega bivanja v skriti Zibiki.

Posebej Vas še prav iskreno zahvaliva za prelepo, za naju toli laskavo odhodnico. Težko sva se ločila od Vas, ne pozabiva Vas nikoli. Prošiva Vas, ohranite naju tudi Vi v blagem spominu!

Zahvaliva na tem mestu tudi volec. g. Ed. Suppanza, veletržca v Pristovi, in njegovo mil. gospo soprogo, da sta nama ob najini težavni preselitvi šla z nepričakovano požrtvovalnostjo na roko.

Zahvaliva tudi vse cenjene nama tovariše, prijatelje in znance, ki so nama častitali k najinemu imenovanju v lepe Gotovlje.

V GOTOVLJAH, dne 7. aprila 1904.

Franc in Matilda Brinar.

Prodajalka

se sprejme na deželo. Zmožna mora biti nemškega in slovenskega jezika; prednost imajo tiste, katere znajo šivati ali kaka druga mala, lahka dela opravljati. V slučaju zadovoljnosti se odda pozneje tudi na račun. Vstop precej. — Ponudbe sprejema *Ivan Jakša, v Loki pri Zidanem mostu.*

(164) 2-1

Sprejmeta se

(159) 2-1

dva učenca v pekarijo

pri g. Lovrencu Kruleju v Sevnici.

(151) 3-2

Naprodaj je plemenska kobila

z žrebetom

brez pogrška, 4 leta stara, 16 pesti visoka rujavne barve.

Vpraša se naj pri upravnistvu „DOMOVINE“.

Sejmi

v Loki pri Žusmu

(157) 2-2

se bodo vršili:

13. aprila, 20. julija, 25. avgusta

in 12. septembra vsakega leta.

Razglas.

Lepa prilika se ponuja podjetnikom:

Dne 17. aprila t. l. prodajala bode občina Topolšica občinski travnik, ki leži okrog topolške šole.

Ker je travnik ob cesti ter jako blizu dobro obiskanih in procvitajočih toplic, je radi tega jako primeren za stavbo.

Posebno primeren je za gostilničarja ali trgovca, oziroma za obadva, kajti oba sta sedaj še brez konkurence.

Dosedaj je namreč le restavrant za goste (tujce), trgovca pa sploh ni.

Pa tudi hiša s sobami za tujce bi se prav dobro izplačala, ker vkljub temu, da lastnik prav pridno zida, mu večkrat pomanjkuje sob, in tujci sami kaj radi vprašajo po privatnih sobah.

Dražba se vrši ob pol 2. uri popoldne v šoli. Zemljišča je okrog 2 orala.

Izklicna cena 600 goldinarjev.

Razjasnila se dobivajo pri županstvu pisмено ali tudi ustmeno.

Občinski urad Topolšica, dne 29. sušca 1904.

(149) 3-2

V. Žager.

Proda se

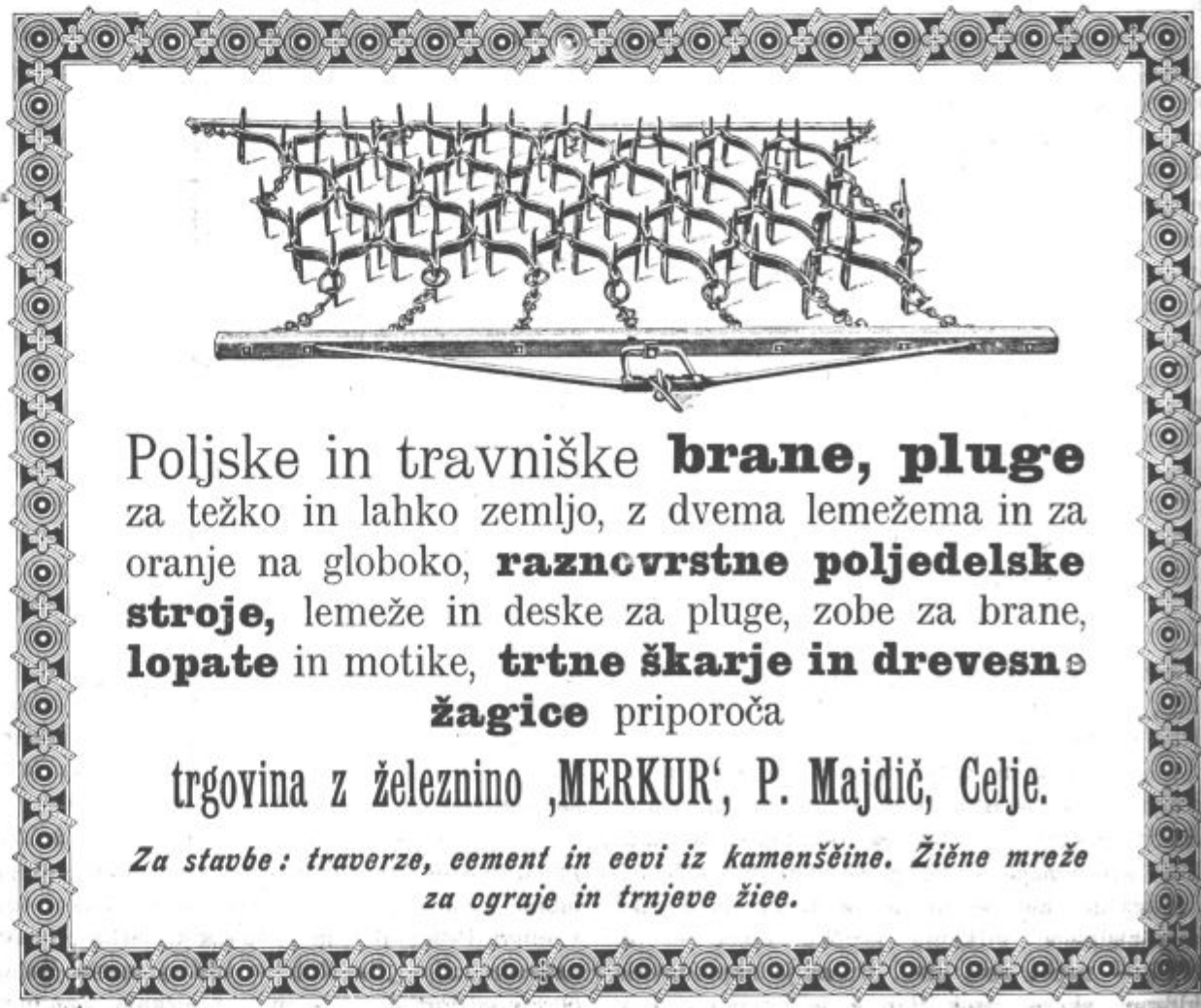
takoj petletna črna kobila

z novo angleško opravo in koleseljom.

(153) 3-2

Ponudbe:

FRAN BRAČIČ, Št. Vid pri Planini.

Poljske in travniške **brane, pluge** za težko in lahko zemljo, z dvema lemežema in za oranje na globoko, **raznovrstne poljedelske stroje**, lemeže in deske za pluge, zobe za brane, **lopate** in motike, **trtne škarje** in **drevesne žagice** priporoča

trgovina z železnino „MERKUR“, P. Majdič, Celje.

Za stavbe: traverze, cement in evi iz kamenševine. Žične mreže za ograje in trnjeve žice.